

Че защо тъй да заповѣдвашъ? рекла майка му.

Защото ми паднахъ букварьтъ, рекло то, и да го дигне.

Добрѣ. Но ако ти е падналь буква-рьтъ, каза майка му, по наведи ся малко и го дигни, безъ да досаждашь на горкѣтъ старицѣ, която отъ старины е-двамъ ходи. Не тя ли е срамъ да доса-ждашь на другытъ за едно толкозь малко нѣщо, което самъ си можешъ да извър-шешъ? Туй не е добро нѣщо, сынко, и не трѣба тъй да правишь.

Райко запомни тѣзи майчины си ду-мы, и отъ туй на септъ не го мързеше вече за нищо и станъ добро момче, а послѣ богатъ и почтенъ мъжъ.

Тыква и Желѣдь.

Единъ гламвавъ селенищъ лежалъ подъ единъ джбъ край пѣтьтъ до единъ градинъ, и като гледалъ отъ единъ стра-нъ желѣдытъ по джбѣтъ, а отъ другъ голѣмъ единъ тыквъ на градинѣтъ на пле-тътъ: Ето рекъ, една неприлична и бе-зумна работа, едно таквозъ голѣмо и де-бело дърво да ражда такъвъ дребень